

havde opstillet et Flinkhedsystem, som Krigsministeren af praktiske Grunde ikke troede at kunne gaa ind paa. Jeg beklagede, siger jeg, at han havde kastet det bort, uden at ville sætte noget Andet i Stedet, idet jeg tror, at det er rigtigst, at Loven ikke tilfidesætter ethvert Hensyn, der kan tjene til at opdrage Nationens Ungdom. Den daværende Krigsminister indrømmede imidlertid, at der var Meget, som kunde tale for det, jeg dengang tilbød mig at yttre; men saaledes som Sagen dengang stod, var der af Grund til at indskrænke de Vædringsforslag, der stilledes i dette Thing, saameget sem muligt, idet der var Fare for, at Loven ellers ikke skulde blive til, og saaledes som den var, ansaa jeg den for et Fremskridt og undlod derfor at stille noget Vædringsforslag. Nu er der jo Differentpunkter i Mængde mellem dette og det andet Thing, og jeg kan ikke tro, at selv om dette lille Forslag blev vedtaget her i Thinget, det da vilde lægge Loven nogen væsentlig Vanskelighed i Veien. Jeg skal i Korthed forklare, hvorpaa det gaar ud. Dersom de ærede Medlemmer ville kaste Diet paa Paragraferne i Udvalgets Forslag Nr. 10 og 12, ville de se, at der forlanges en høist forskjellig første Udbannelsesetid for de forskjellige Afdelinger af Hæren; den varierer mellem sex Maanedere og een Maaned. Dette er begrundet i Sagens Natur. Naar man nu gaar over til § 12, hvor der handles om den fortsatte Tjeneste efter den første Udbannelsesetid, saa forlanges der her 6 Maanedere af 200 Menige i Fodfolket, et Nar af Ringardens Mandstaf, et Nar af Nyttieriet, ligeledes et Nar af en Del af Feltartilleriets Mandstaf og indtil 6 Maanedere af Sygepassere og Militærarbejdere. De se altsaa, at der er en broget Mangfoldighed af Løber, og der er aldeles ikke Tale om, at alle de Værnepligtige komme til at være i fortsat Tjeneste i samme Tid. Ved Fodfolket er det kun de 60, der ved hver Bataillon, som har Rekruter, blive udtagne til Befalingsmandselever, der skulde blive inde i et Nar. Foruden dem skulde 200 ved hvert Regiment blive inde. Tidligere maatte de blive i et helt Nar, men ligesom man nu har troet at lette Befolkningens Byrder ved at nedsætte Antallet af det Mandstaf, der skal blive inde, fra 140 til 100, saaledes har Folkethinget endvidere forkortet den Tid, i hvilken de skulde være inde, til Halvdelen, saaledes at der kommer to Sold, eet, som bliver inde i 6 Vintermaanedere, og eet, som bliver inde i 6 Sommermaanedere. Jeg nævner stor Lovl — og jeg veed, at andre Medlemmer af Udvalget dele denne Lovl —, om der virkelig sker Befolkningen nogen stor Tjeneste ved denne Fordeling af Garnisonsbyrden, idet det vil være vanskeligt for dem, der permitteres om Vinteren, for at indfalbes til Foraaret, at finde Arbejde og Spøjsfættelse i Vintertiden. Dette er jo imidlertid forskjelligt i de forskjellige Livsstillinger og Klasjer af Sam-

fundet. Nu var der i Hans Excellence Krigsministerens Forslag foreslaaet, at den Lodtrækning, hvorved det bestemmes, hvilke der skulde blive inde, og hvilke der skulde gaa hjem, skulde finde Sted strax ved den første Indkaldelse, altsaa inden Rekrutskolen er gennemgaaet, inden Befalingsmandseleverne udtages, saaledes at de laveste Numere skulde blive inde og de høiere gaa hjem, og han havde gjort en Undtagelse fra denne Regel, idet han havde foreslaaet, at de, der stode tilbage i Udbannelse og ikke havde opnaaet tilstrækkelig Udbannelse, skulde forlods udtages til at blive inde. Jeg finder denne Bestemmelse meget rigtig. Jeg beklager, at den i det andet Thing er gaaet ud. Jeg tror, at det vilde være en gavnlig Advarsel for dem, der enten møde med Ulyst eller ikke gjøre sig tilstrækkelig Umage for at tilegne sig den Udbannelse, der er nødvendig for at blive Soldat, naar en saadan Trusel om, at de forlods skulde udtages til Garnisonstjeneste, svævede over deres Hoveder. Men det er jo klart, at Konsekventen af denne Bestemmelse maa blive, at de, der have forlods erhvervet en Færdighed, som er af Vigtighed for Hæren, som befordrer den Udvikling af deres Gøner og Kræfter, som hører til at være en dygtig Soldat, ogsaa bør have den Belsønning, at de forlods hjemsendes. Man har ikke svaret mig Andet paa den Fordring, end at den vilde medføre et Brud paa Ligheden; men jeg kan ikke indse, at der, naar Uligheden i de Væbner, der kræves af Folk, er saa stor, som den er ved de forskjellige Afdelinger af Hæren, sker det allermindste Brud paa Ligheden derved. Det er jo Lodtrækningen, der afgjør, hvem der skal sendes hjem, og saaledes skulde altsaa det Gode, som det dog er for Mange at blive fri for Garnisonstjenesten, der væsentlig maa betragtes som en Byrde, absolut erhverves ved Lodfastning, medens den Dygtighed, Manden har erhvervet sig, her slet ikke skulde komme i Betragtning. Det vilde altsaa være det Samme, som om man sagde, at den Mand, der har erhvervet sin Velstand ved at vinde i Lotteriet, ham unde vi den; men den, der har erhvervet den ved Flid, Dygtighed og Sparommelighed, bør ikke agtes høiere end den, der har vundet i Lotteriet. Jeg tror, at Ligheden i vor Tid er i Færd med at blive en moralsk Sygdom. Den yderligste Fordring, som i Kraft af Lighedstheorien er fremsat, er jo den, at alle Arbejdere skulde have ens Løn, enten de ere flinke og dygtige og paapasjende, eller de ere dovne og ligegyldige og upaalidelige. Saavidt gaar dog vistnok kun de, der ere gaaede ind paa de socialistiske Theorier; men jeg finder ikke, der er den mindste Smule Grund til at være bange for den Ulighed, som paa ethvert Trin i Livet og paa ethvert Trin i Samfundet fremkommer derved, at Individerne lægge en større eller mindre Dygtighed for Dagen. Jeg tror fremdeles, at Nationens Ungdom har overordent-